

РЕШЕНИЕ

№ 4731

гр. София, 17.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

при участието на секретаря М. Т. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело
№ 20221110170897 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на М. И. П., уточнена с молба от 11.10.2023 г., против ЧСИ У. Д., с рег. № на КЧСИ, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ищцата е длъжник по изпълнително дело № 2013.....0401642 по описа на ЧСИ У. Д., с рег. №, като в рамките на производството от страна на ответницата било изпратено запорно съобщение до работодателя ѝ - „.....“ ЕООД, въз основа на което е наложен запор върху трудовото ѝ възнаграждение. Поддържа, че от месец октомври 2017 г. работодателят ѝ започнал да прави удържки от месечното ѝ трудово възнаграждение, които превеждал по сметка на ЧСИ У. Д., съгласно полученото запорно съобщение. Изложени са доводи, че част от сумите по изпълнителното дело в общ размер на 765,07 лева, представляващи удържки върху трудовото ѝ възнаграждение във връзка с наложен запор в периода от месец декември 2017 г. до месец юни 2018 г., са незаконосъобразно събрани, тъй като същите представляват несеквестируем доход. Сочи, че с молба с вх. № 1645/20.01.2022 г., депозирана по изпълнителното дело, е поискала да ѝ бъдат възстановени незаконосъобразно събраните суми, но ответницата е постановила отказ с нарочно писмо с изх. № 1674/24.01.2022 г. Поддържа, че на основание чл. 441, ал. 1, изр. 1 ГПК, ответницата носи отговорност за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразното принудително изпълнение. Съобразно изложеното, е направено искане ответницата да бъде осъдена да ѝ плати следните суми: 765,07 лева – обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди от неправомерни действия по принудително изпълнение, изразяващи се в незаконосъобразно наложен запор върху несеквестируем доход, въз основа на който са събрани вземания в претендирания размер за периода от месец декември 2017 г. до месец юни 2018 г. по изпълнително

дело № 2013.....0401642 по описа на ответницата, ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и сума в размер на 227,67 лв., представляваща законна лихва за забава за периода 29.12.2019 г. – 29.12.2022 г., начислена върху претендираната главница в общ размер на 765,07 лв., представляваща незаконосъобразно събрани от частния съдебен изпълнител суми във връзка с наложения заповор върху трудовото ѝ възнаграждение. Претендира разноски. Представена е и писмена защита, в която се поддържат доводите за основателност на предявените искове.

В указания законоустановен срок по реда чл. 131 ГПК от ответника е депозиран писмен отговор, в който са изложени подробни доводи за неоснователност на предявените искове. Акцентираща се, че в заповорното съобщение, изпратено до работодателя, изрично е посочено, че удържките се правят ежемесечно, при спазване на правилата на чл. 446 ГПК, като в съдържанието на постъпилия отговор от страна на работодателя е липсвала информацията относно обстоятелството, че ищцата е получавала трудовото си възнаграждение в размер на минималната работна заплата. Релевиращо е възражение за изтекла погасителна давност. Съобразно изложеното е направено искане предявената искова претенция да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира разноски. Направено е възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2, във вр. с чл. 12 ГПК, по свое убеждение намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е представен трудов договор № 26 от 19.07.2019 г. сключен между ищцата и „.....“ ЕООД, в качеството на работодател, видно от който М. П. е заемала длъжността „продавач консултант“ при уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 545 лв. Посоченият размер на brutния доход на ищцата към 12.12.2017г. се установява и от представена по делото служебна бележка /л. 5/.

Видно от представеното допълнително споразумение към трудовия договор на ищца от 19.07.2017 г., считано от 29.12.2017 г. размерът на основното ѝ месечно трудово възнаграждение е увеличен на 566 лв.

От приобщения към доказателствата по делото заверен препис от изпълнително дело № 2013.....0401642 по описа на ЧСИ У. Д. се установява следното:

Изпълнителното дело е образувано по молба на вискателя „....."АД въз основа на изпълнителен лист от 29.11.2013 г., издаден в заповедно производство по гр. дело № г. по описа на Софийски районен съд срещу Д.Б.Д.. и ищцата. Вискателят е възложил на ЧСИ и правомощия по чл.18 ал.1 ЗЧСИ.

По изпълнителното дело до ищцата е изпратена покана за доброволно изпълнение с изх. № 687/10.01.2014г., връчена по реда на чл. 47 ГПК.

Изпратено е заповорно съобщение с изх. № 686/10.01.2014 г. за налагане заповор върху трудовото ѝ възнаграждение, получавано от работодателя ЕАД, във връзка с който не са събрани суми по делото.

До ищцата е изпратена и втора покана за доброволно изпълнение с изх. № 1966/23.01.2014г., връчена чрез горепосочения работодател по реда на чл. 46 ал. 2 ГПК.

По изпълнителното дело със заповорно съобщение с изх. № 54598/08.09.2017 г. е наложен заповор на трудовото възнаграждение на ищца (л. 55 от делото), получавано от работодателя „....."ЕООД.

В заповорното съобщение до работодателя изрично е включен текста: „Удържките се правят ежемесечно при спазване на правилата на чл. 446 от ГПК.” .

На заповното съобщение е постъпил отговор от 27.09.2017 г., на основание чл. 512 ал. 2 вр. с чл. 508 ГПК, от работодателя (л. 57 от делото), в който е посочено, че ще превеждат съответната сума в съответствие с разпоредбата на чл. 446, ал. 1, т. 2 и ал. 2 ГПК. Не е посочено лицето да е на минимална работна заплата.

В резултат на наложения запов, по изпълнителното дело са постъпили 9 /девет/ удържки /превода/ от работодателя „.....“ ЕООД, на обща стойност 974.08 лева, по дати и суми както следва: на 24.10.2017г. постъпва сумата от 106.27 лева; на 28.11.2017 г. постъпва сумата от 106.27 лева; на 21.12.2017 г. постъпва сумата от 106.27 лева; на 24.01.2018 г. постъпва сумата от 106.27 лева; на 23.02.2018 г. постъпва сумата от 109.80 лева; на 22.03.2018г. постъпва сумата от 109.80 лева; на 24.04.2018 г. постъпва сумата от 109.80 лева; на 23.05.2018 г. постъпва сумата от 109.80 лева; на 20.06.2018г. постъпва сумата от 109.80 лева.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Уредената в чл. 441, изр. 1 ГПК и чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ отговорност на частните съдебни изпълнители по своя характер е деликтна, в който смисъл е и изричното препращане в чл. 441 ГПК към разпоредбата на чл. 45 ЗЗД.

С оглед изложеното, за основателността на предявения осъдителен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ в доказателствена тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно и главно доказване, кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) деяние (действие или бездействие) на частния съдебен изпълнител при, по повод или във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия при осъществяване на принудителното изпълнително производство; 2) противоправност (несъответствие между правно дължимото и фактически осъществяването поведение); 3) вреди (неблагоприятно засягане на имуществената сфера на увредения - намаляване на неговия патримониум (претърпени загуби), респ. непостъпване в неговия патримониум с висока степен на сигурност на очаквано имуществено благо (пропуснати ползи) 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите имуществени или неимуществени вреди (вредоносният резултат в съвкупния съпричинителен процес между фактите и явленията в природата следва да е закономерна, необходима, естествена, присъща последица от виновното противоправно поведение на делинквента) и 5) вина на делинквента, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД оборима презумпция се предполага.

За основателността на предявената искова претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг на ответника и забава за погасяването му.

В конкретния случай се ищещът претендира имуществени вреди от неправомерни действия по принудително изпълнение, изразяващи се в незаконосъобразно наложен запов върху несеквестрируем доход, въз основа на който са събрани вземания в претендирания размер за периода от месец декември 2017 г. до месец юни 2018 г. по изпълнително дело № 2013.....0401642 по описа на ответницата.

Съгласно разясненията, дадени в т. 13 на тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, несеквестрируемостта защитава имуществените обекти, които са необходими за издръжката на длъжника и неговото семейство, и по отношение на паричните вземания тя е забрана да ги събира друг, освен длъжникът. Заповът на парично вземане е несъвместим с несеквестрируемостта и в този смисъл я нарушава, а когато паричното вземане е частично несеквестрируемо (трудово възнаграждение или друго възнаграждение за труд, както и върху пенсия), наложеният запов обхваща само секвестрируемата част. Когато длъжникът получава

трудовете си възнаграждение или пенсия по банкова сметка, налагането на заповор върху такава сметка не прави тези постъпления изцяло секвестрируеми. Секвестрируема е наличността по сметката преди постъпването на последното по ред „платане“, тъй като това са спестявания на длъжника. В този смисъл е и приетата след постановяване на тълкувателното решение норма на [чл. 446а, ал. 1 ГПК](#) (ДВ бр. 86 от 2017 г.), съгласно която несеквестрируемостта на доходите по чл. 446, както и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт, се запазва и ако са постъпили по банкова сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на заповор.

В тълкувателното решение е разяснено още, че несеквестрируемата част не може да бъде определена, *без банката да съобщи на съдебния изпълнител*, че по сметката постъпва възнаграждение за труд или пенсия, както и техният размер, и без съдебният изпълнител да осъществи връзка с касиера на работодателя (платеца на възнаграждението за труд), който да подаде необходимата информация за определяне на несеквестрируемата част. Ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той не знае произхода на средствата по заповорираното вземане и не може да зачете несеквестрируемостта. Задължението на съдебния изпълнител да зачете несеквестрируемостта *възниква, когато той бъде уведомен* за произхода на постъпленията по сметката, било от банката (трето задължено лице), било от длъжника. Едва тогава за съдебния изпълнител възниква задължението да събере незабавно необходимата информация от банката (за източника на постъпленията и техният размер) и от платеца на възнаграждението за труд (за размера на възнаграждението, след приспадане на дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски) и да върне на длъжника несеквестрируемата част от преведената му сума. Последното според настоящия състав може да стане ако сумата все още не е била преведена на вискателя, тъй като съдебният изпълнител няма правомощие да задължава вискателя да връща вече получени в резултат на принудителното изпълнение суми (в този смисъл и [определение № 485 от 05.06.2017 г.](#) по гр. д. № 370/2017 г., III ГО на ВКС). В тълкувателното решение не е изяснено по какъв начин съдебният изпълнител може да узнае налични ли са спестявания по банковата сметка и техният размер, след като тази информация представлява банкова тайна по смисъла на [чл. 62, ал. 2 ЗКИ](#), а частните съдебни изпълнители не са сред лицата по [чл. 62, ал. 5](#) и [ал. 6 ЗКИ](#), които имат право да искат разкриване на банкова тайна.

В процесния случай в заповорното съобщение до работодателя (л. 55 от делото) частният съдебен изпълнител изрично е посочил, че удържките се правят ежесечно при *спазване на правилата на чл. 446 от ГПК*. Съществено в случая е съдържанието на отговора на заповорното съобщение от работодателя (л. 57 от делото) – в него изрично е посочено, че работодателят ще превежда съответната сума *в съответствие с разпоредбата на чл. 446, ал. 1, т. 2 и ал. 2 ГПК*, т.е. на ответника не са предоставени данни длъжникът да получава трудово възнаграждение в размер на минималната работна заплата. Напротив – работодателят изрично е посочил, че ще превежда суми в съответствие със законоустановените изисквания и при съобразяване на обстоятелството, че ищцата има дете, което издържа, към момента на налагане на заповор върху трудовото ѝ възнаграждение.

С оглед данните относно съдържанието на заповорното съобщение, въз основа на което са удържани сумите, и получения отговор от работодателя, и като съобрази разясненията, дадени в цитираното тълкувателно решение, настоящият съдебен състав приема, че по делото не е доказано да е осъществено противоправно поведение на частния съдебен изпълнител във връзка с удържаните суми по обсъждания заповор. Във връзка с довода на ищеца, че ЧСИ е отказал да върне събраните суми е необходимо да се посочи, че след превеждането им на вискателя, ЧСИ не би могъл да възстанови събраните по заповора суми – това може да направи само докато се намират по негова

сметка, тъй като съдебният изпълнител няма правомощие да задължава вискателя да връща получени суми.

Съдът намира, че дори да се приеме, че са налице незаконосъобразни действия на ЧСИ във връзка с налагането на запора, доколкото не е изискал информация от работодателя относно размера на трудово възнаграждение на ищеца с оглед изпълнение на задължението му по чл. 446а, ал. 5 ГПК, предявеният иск отново би бил неоснователен, тъй като *ищцата не е доказала да е претърпяла имуществена вреда* в претендирания размер – под формата на пряка загуба или под формата на пропуснати ползи. В тази връзка съдът споделя изцяло формираната съдебна практика по идентични казуси, съгласно която с изплащането на дълга имуществото на ищеца не е намалено и той не е претърпял загуба, нито реално е обеднял, а е удовлетворено едно задължение, с което то е било обременено (в този смисъл: решение № 143 от 25.10.2017 г. по гр. д. № 4666/2016 г., III ГО на ВКС, решение № 2244 от 16.08.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 11203/2021 г. II-В състав, решение № 116 от 8.04.2021 г. на ОС - Велико Търново по в. гр. д. № 661/2020 г. И др.). Претендираната имуществена вреда щеше да е причинена, ако беше проведено принудително изпълнение върху несеквестируемото вземане при липса на задължения, каквато хипотеза в конкретния случай не се твърди.

В обобщение, по изложените съображения, предявеният главен осъдителен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

С оглед неоснователността на главната искова претенция, неоснователна е и исквата претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноси има ответника, който не претендира такива, поради което и съдът не дължи произнасяне във връзка с тях.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. И. П., ЕГН: *****, със съдебен адрес: град, срещу У. К. Д., в качеството ѝ на частен съдебен изпълнител с рег. № на КЧСИ и с адрес: гр., осъдителен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ за осъждане на ответника на плати на ищеца сума в размер на **765,07 лв.**, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от незаконосъобразни действия на ответника по индивидуално принудително изпълнение, изразяващо се в незаконосъобразно удържани несеквестируеми доходи на ищеца в периода месец декември, 2017 г. – месец юни, 2018 г. по изпълнително дело № 2013.....0401642 във връзка с наложен заповед върху вземания от трудово възнаграждение, ведно със законна лихва, считано от датата на депозиране на исквата молба до окончателното изплащане на вземането, както и осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да плати на ищеца сума в размер на **227,67 лв.**, представляваща законна лихва за забава за периода 29.12.2019 г. – 29.12.2022 г., начислена върху претендираната главница в общ размер на 765,07 лв., като неоснователни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____